

LADDERPUZZEL 111

De opgave van de puzzel van deze week luidt:

De tweede letter van elk woord van boven naar beneden en de op één na laatste letter, ook weer van boven naar beneden vormen een bekend gezegd.

Omschrijving:

Uitzichtoren,
Scheppen,
Pries gebak,
Normale vliegtuiglanding,
Zoon van Abraham en Hagar,
Gluiper,
Bekeerdicht,
Klokjes in de Grote Kerk te Haaren,
Dakrand.

Indien u deze puzzel op de juiste manier oplost, worden weer 2 punten aan uw totaal toegevoegd.

Uw oplossingen worden ingewacht bij mej. Hartsuiker, redactie VDH-tje, en wel vóór dinsdag 10 juni a.s.

OPLOSSING JUBILEUMPZZEL.

Neem de middelste letter van de woorden, welke u hebt ingevuld in 133, 106 en 36 hor. 48 en 45 vert. Vorm uit deze 5 letters een naam en stuur die in.

De naam luidt: ERRES.

Prijswinnaars

1e prijs f 25,— mej. M. J. M. Helders, ald.
Televisie-montage.
2e prijs f 15,— mevr. D. A. Spuyman-Paulus, Rotterdam 4, Rijswijk.
3e prijs f 15,— de heer C. v. d. Spek, ald. Huisvesting.
4e prijs f 10,— de heer J. Zoet, ald. Verkeert.
5e prijs f 10,— de heer J. W. Knulst, ald. Gebedschapmakerij.
6e prijs f 10,— mej. N. Neudorfer, ald. Huisvesting.
7e prijs f 5,— de heer A. de Rover, Utrecht.
8e prijs f 5,— de heer W. P. Bosman, Bedrijfsbureau.
9e prijs f 5,— mej. E. ten Hoop, ald. Inkoop.
10e prijs f 5,— de heer J. Bekooij, Bnat.
11e prijs f 2,50 de heer H. Farnaux, ald. Ontwerper.
12e prijs f 2,50 de heer J. R. Kraan, Rotterdam.
13e prijs f 2,50 mej. A. L. v. Oeveren, ald. Soc. Zaken.
14e prijs f 2,50 de heer J. de Mos, Radio-montage.
15e prijs f 2,50 de heer W. Bonder, Utrecht.

JUBILEUM

H. Th. NOORDELOOS

De filmzaal van het Ontspanningsgebouw was vol collega's en belangstellenden, toen de jubilaris met zijn vrouw en twee kinderen aantwam. De vader en moeder van de heer Noordeloos waren reeds aanwezig.

Zoals te verwachten viel richtten een rij van sprekers het woord tot de jubilaris, die nu eenmaal een functie heeft, waardoor hij min of meer aan de weg timmert. Dit waren achtereenvolgens de heren A. Smil, onderdirecteur inkoopzaken, ir. W. J. Boot, bedrijfsleider Maanweg, dr. Joh. H. Scheurer, chef Personeelszaken, A. D. van der Kade, secretaris Ondernemingsraad Maanweg, C. A. M. Kroon, afdeling Verkor en N. Kouwer, afdeling Inkomende Goederen.

Men haalde anekdotes op en enkele

sprekers gingen uitvoerig in op de verdiensten van de heer Noordeloos voor ons bedrijf.

Namens het personeel van zijn afdeling en namens een groot aantal vrienden van de jubilaris overhandigde de heer N. Kouwer fraaie cadeaus.

Ten slotte dankte de heer Noordeloos alle sprekers en geveers die deze dag voor hem in velerlei opzichten tot een onvergelooflijke hebben gemaakt.

Spreekuur O.R. Maanweg

3 JUNI 1958.

1e pauze:
de heren Kouwer — Zeegers,
2e pauze:
de heren Poppen — Van der Plas.

Voor de heer A. Kluinge, Bndj, is woensdag 4 juni a.s. een belangrijke dag. Hij zal dan precies 12½ jaar bij onze fabriek aan de Laankweg werkzaam zijn.

Van harte gefeliciteerd

Vakantieleergang

Elektrotechniek

GEBOREN (Utrecht):
Maurice Clement, zoon van B. Pouw-v. d. Kullen, Montage, d.d. 18-5-1938; Robert Leonardus, zoon van C. W. Jansen-v. d. Sluis, Montage, d.d. 15-5-1938; Johannes Wilhelmus, zoon van J. Weidam, Stampert, d.d. 12-5-1938.
HUWELIJK (Maanweg):
H. Rook, Machineploeg, met mej. R. Holleman, d.d. 31-5-1958; H. Raitink, Spoorfabriek, met mej. A. M. C. de Vos, d.d. 3-6-1958; W. Lau, TV-Montage, met mej. B. A. Huijzen, d.d. 6-6-1958.
GEBOREN (Maanweg):
Helma, dochter van J. C. Sekeris, Mechanische afdeling TC, d.d. 10-5-1958; Monica M. J., dochter van Th. A. Meyer, meubelmakerij, d.d. 16-5-1958; Yvonne, dochter van C. Opdam, TC-Montage, d.d. 16-5-1958; Maria A. H., dochter van C. W. Disseldorp, Bewakingsdienst, d.d. 27-5-1958.

In de grote zaal van ons Ontspanningsgebouw vond dinsdag de eerste bijeenkomst plaats van de zestiende Vakantieleergang Elektrotechniek. Deze jaarlijks gegeven, drie volle dagen in beslag nemende cursussen zijn bestemd voor de leerkrachten in de elektrotechniek, verbonden aan het nijverheidsonderwijs voor jongens. Zij worden georganiseerd door een contactcommissie waarin samenwerken de Vereniging van Exploitanten van Elektriciteitsbedrijven in Nederland (VEEN) de Vereniging van Directeuren van Nijverheidsscholen (VDN) en de Vereniging ter Bevordering van Elektrotechnisch Vakonderwijs in Nederland (VEV).

De talrijke deelnemers werden begroet door onze directeur ir. P. G. Zaaijer, waarna de heer ir. W. de Ruijter, voorzitter der contactcommissie, de leergang opende.

De hoofdmoot van de eerste dag werd gevormd door een viertal voordrachten, te weten:

„Veiligheidslezen voor elektrische huishoudelijke toestellen“, door N. W. Lagendijk, chef Technische Dienst;
„Eenvoudige afstandsbesturingsystemen met behulp van magneet“, door ir. H. R. van Nauta Lemke, chef Elektronisch Laboratorium;
„Enige aspecten van de ontwikkelingsgang der televisie“, door ir. G. Franken, chef TV-laboratorium;
„Industriële vormgeving ten aanzien van elektrische apparaten“, door P. J. van der Scheer, chef afdeling Industriële Vormgeving.

Uit de reacties op de voordrachten van de inleiders bleek duidelijk dat de aanwezigen het gebodene op prijs stelden. Van de gelegenheid tot discussiëren werd ruim gebruik gemaakt.

Nr 553

het V.D.H.-tje

PERSONEELSORGAAN van VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG UTRECHT HOLLAND
Verkoopkantoor VAN DER HEEM N.V. en Eerste Nederlandse Autorijwielfabriek N.V.

Redacteur: C. Schrevel.
Redactie Adviescommissie: dr. Joh. H. Scheurer (voorzitter), C. A. M. Kroon, L. F. Laurier, drs C. A. A. van Luttervelt en ing. J. Koorda.

Wordt die van u ook zo lastig?

We zullen in dit artikelje het lastig worden van de 12-13-14 jarigen onder de ioupe nemen.

Praktisch iedereen zal — gezien de leeftijd waarover we gaan praten — al wel het woord „puberteit“ door het hoofd zijn gespeeld. Puberteit. Een woord, waarmee men tegenwoordig alles probeert te verklaren, wat men „vreemd“ vindt bij de jeugd. Rock and roll feesten, baldadigheid, van dalisme en wat niet al, het wordt allemaal geveegd op de hoop van „de puberteit“.

Maar is dat nu werkelijk allemaal zo? Wat is nu eigenlijk die puberteit? Het moet van het hart, dat behandeling van dit probleem in een blad als dit, pijnlijke kantjes heeft. Niet omdat er dingen in geschreven moeten worden, die niet voor alle ogen bestemd zijn, maar wel... omdat veel jeugdige personeelsleden (zelf nog „pubers“) dit „rantje in handen krijgen en dus zich zelf vrij achtig getekend zullen zien! Desondanks zullen we het wagen. Om twee redenen. In de eerste plaats leren de pubers er zelf mogelijk iets uit, krijgen zij misschien wat meer kijk op hun eigen situatie (die zij ook zelf vaak als „moeilijk“ beleven). In de tweede plaats omdat anderen in het bedrijf daardoor naar ik hoop leren, de jeugd iets anders te bekijken en iets leren begrijpen van de situatie waarin die „r...open“ zich bevinden.

Wanneer we praten over puberteit, moeten we denken aan twee gebieden, het lichamelijke en het geestelijke, waarop veranderingen optreden. Op lichamelijke gebied, de rijping van de voortplantingsorganen, bij jongens en meisjes ieder met de het geslacht eigen symptomen. In dit verband moet worden opgemerkt, dat vele kinderen nog volkomen door deze symptomen worden overvallen. Vaag weten zij mogelijk iets van gesmoeste opmerkingen of mopjes van beter „ingelichte“ vrienden of vriendinnen, maar het ware van de zaak ontgaat hen vaak volledig. De beelden of voorstellingen, die bij hen leven, zijn vaak uitermate verwrongen. Zij denken, dat ze op de hoog-

te zijn, maar de wijze, waarop ze de dingen hebben „geleerd“ en vergaard, is geen garantie voor een juist inzicht en verstaan. Voorlichting van de kant van de ouders is gewenst, zo niet geboden. Tijdig, vóór de jeugd zelf wordt geconfronteerd met symptomen. Het optreden van de lichamelijke symptomen betekent begrijpelijk nogal iets voor het kind. Een volkomen nieuwe levensfase breekt aan. En dit volkomen „nieuwe“ gooit heel wat onduidelijkheid boven van wat tot dan allemaal zo in de gewone gang paste. Naast deze onduidelijkheid van komende volwassenheid zijn er meer ervaringen, die nieuwe mogelijkheden tonen.

Galooft het kind vóór het 12de jaar onvoorwaardelijk de ouders, sloot het zich tot die tijd zonder bedenkingen aan bij wat thuis goed en geoorloofd was, met de intrude van de puberteit ontdekt het in zich de mogelijkheden anders over de dingen te denken. De mogelijkheid om een eigen waarde aan de dingen toe te kennen. Opnieuw (denk aan de 3-jarigen!) voelt het zich loskomen uit de vertrouwde, beschermende omgeving waarin het zich gedurende de lagere-schooljaren zo vanzelfsprekend geborgen vond. Leefde het kind tot nu toe in een uitsluitend „nu“ en „wat is“, thans gaan ook de ogen open voor een „later“ en „wat er van gemaakt kan worden“.

Het gevoel van „los te raken“ neemt het kind vanzelfsprekend heel wat zekerheid. Het voelt zich meer dan ooit „op zich zelf staan“. Een situatie, waarin het begint de kinderlijke band met de ouders los te maken, omdat daarin in de eerste plaats de mogelijkheid ligt, „volwassen“ te worden.

Maar... het zich losmaken van de ouders houdt in het nu verder ook zelf staan voor de verschillende problemen, die het kind in 't geheel niet aankaan, zonder dit ooit te willen erkennen natuurlijk. En het eerste wat daarom gedemonstreerd moet worden,

Gisteren, 30 mei was het 25 jaar geleden, dat de heer P. H. J. van der Heem overleed.

Hij was als oprichter-directeur mede de grondlegger van ons bedrijf, dat in 1926 begon met enkele mensen in een woonhuis en waar nu ruim 2200 mensen werken in 4 fabrieken.

is „flinkheid“. Een flinkheid, die zich vooral demonstreert in een zich verzetten tegen alles, wat blijft herinneren aan de kinderjaren. Vandaar dat ouderlijke zorg fel wordt afgewezen. „Mens, doe toch niet zo kinderachtig“. „Ik weet zelf wel wat ik wil“. Enfin, u kent de standaarduitdrukkingen. Doe niet zo ouderwets“ wordt ook nogal eens gehoord.

Hier heeft u de laatste jeugd. Een grote mond, een overtuiven zelfstandigheid, een tot in het uiterste doorgetreven „beter weten“.

Hoe deze knapen aan te pakken? In de allereerste plaats erkennen dat het geen kinderen meer zijn. Ze inderdaad als aankomende volwassenen beschouwen... en ook behandelen. Aanvaarden dat ze geen kind meer zijn.

Ervaart het kind deze houding bij de ouders, dan kan er op nieuwe voet zeker worden samengewerkt. Omdat er ondanks alle flinkheid toch altijd ook is die onzekerheid, die behoefte aan steun. En wie zouden deze beter kunnen geven dan de ouders aan hun eigen kinderen?

C. v. d. Kade.

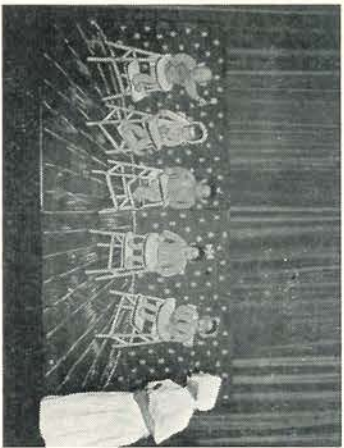
Regisseur Koopman, te midden van de medewerkers, dankend voor een voerthend applaus.

PIEPERS, BOEREKOOL, SPRUITJES en PROFESSOR DALT WISNEY

Als ongeveer 1.300 Van der Heem-ers met hun introducties deze kop lezen, weten zij precies waar het over gaat en zal waarschijnlijk een glimlach op hun gezicht verschijnen.

Alle andere werkmensen zullen zich afvragen wat een professor met bovenstaand gerecht te maken heeft, maar het is dan hun eigen schuld dat zij voor dit moeilijke probleem staan. Als zij op een van de bonte avonden in ons Ontspanningsgebouw waren geweest, zou het hen nu duidelijk zijn.

Want het was helemaal niet de bedoeling van regisseur Koopman op deze traditioneel geworden bonte avonden problemen te scheppen, integendeel, hij

Het tele-baby forum met hun vader.

wilde zowel hen die op het toneel of voor het toneel speelden als hen die in de zaal reken en luisterden gezellig bezighouden. De heer Koopman is hierin in alle opzichten geslaagd.

Natuurlijk kan men in een programma met 16 verschillende nummers niet allemaal „top-stars" op de planken verwachten. Dat was de opzet van deze avond ook niet. Hij stond in het kader van een zinvolle vrijetijdsbesteding.

Met groot enthousiasme hebben de 87 deelnemers de hun toebedeelde nummers gebracht en met ere. Op beide uitvoeringen was het aan het publiek te merken, dat zij het gebodene erg kon waarderen.

nummer meer hebben genoten dan wij en andersom. Wat voor de Utrechtse bonte avond gold, geldt ook voor Den Haag; namelijk dat het programma op een bepaald peil stond, hoewel er wel verschillende spelers en/of nummers. Maar dat hoeft geen bezwaar te zijn. Vrijetijdsbesteding kan en hoeft niet tot doel te hebben de meest kritisch ingestelde kijker of luisteraar volledig tevreden te stellen. Dat is ten eerste een onmogelijkheid, zeker met 87 deelnemers en in de tweede plaats niet de bedoeling van een dergelijk programma.

Ons trof het vlotte tempo waarin het geheel werd afgewerkt en nog meer het enthousiasme waarmee ieder zijn nummer bracht.

Tot slot willen wij nog enkele namen noemen van hen die bij het brengen van dit programma nauw betrokken waren, waarmee wij alle anderen die wij niet noemen als het ware voor het gebodene

De „Moonlight Four" in actie.

willen bedanken. De gehele opzet van het programma, de aankleding, alsook de leiding was in handen van G. C. Koopman en..... in goede handen, daar bent u met ons wel van overtuigd. De zeer geslaagde decors waren van Ben Vroklage, die daarmede weer eens bewees dat hij met het hanteren van de tekenschrift en de penseel over goede mogelijkheden beschikt.

Een dergelijk programma moet eigenlijk geen 1300 maar minstens 2500 mensen trekken aan alle VDH-ers de taak er voor zorgen, dat we een volgend jaar niet met twee avonden kunnen volstaan.

Moete meisjes en hela hola zijn de vertelningen waarvoor Robinson Crusoe gesteld wordt; hij heeft hier de hela-hola gekozen.

Daar bleef de toespits?

De warme maaltijd is in onze gezinnen altijd wel de hoofdschotel van de dagelijkse eters. Meestal is dan ook het gezin in zijn geheel eens bijeen en vindt men even een rustig momentje om met elkaar te praten en aan elkaar leiders eigen belevenissen te vertellen. Van die maaltijd probeert de huisvrouw dan ook in de regel wat gezelligs te maken. Bij de overige gezinsleden is er de belangstelling voor wat „de pot schaft" die dag. Tot die zorg voor deze hoofdmaaltijd rekenen we in de regel ook, dat na de aardappelschotel er nog één of andere toespits komt: een pud-dinkje, of pap, een vlaaije of wat het verder moge zijn.

Van onze dagelijkse beroepsarbeid is ook wel eens gezegd, dat het ons dagelijks eten is. Maar dan willen we er toch graag ook een toespits na hebben. En die vinden we dan in wat we na werkdag onder handen nemen. Kijk, die arbeidsmaaltijd en dan die toespits van onze vrijetijdsbesteding maken samen de hele dag tot een afgerond en aanvaardbaar geheel.

Daaraan heb ik gedacht, toen ik vorige week in de pauze van onze „bonte avond" aan de Maanweg de tentoonstelling van vrijetijdsbesteding door liep. Daar zag je allerlei aardigste en smakelijke toespitsen van onderscheiden leden van ons personeel. Toen kwam echter ook de vraag bij me boven: als je zo weinig inzieningen ziet, betekent dat dan, dat er bar veel onder ons zijn, die geen toespits kennen? O ja, ik weet wel, ik tel bij de toespitskenners ook al degenen, die op het podium het resultaat van hun trainingen toonden. Ook denk ik aan anderen, die hun toespits moeilijk kunnen étaleren, omdat die bestaat in avondstude, kamers behangen, bijbaantjes enz.

Maar dan nog zou de karrie inzending van vorige week ons moeten suggereren, dat er nog velen zijn, die hun gestelijke dagelijkse maaltijden zonder toespits hebben. Toch wel prociësch, hè? Toch niet een stuk ongevulde dag. Toch jammer, vindt u niet?

Of hebben velen de moeite niet genomen ons te laten zien wat ze hadden en dat heus de moeite van toen wel waard was geweest? Laten we dan hopen, dat volgend jaar de tentoonstellingsruimte moet worden uitgebreid. In Utrecht lieten ze zien, dat het kon.

Scheurer.

Daar het voor mij ondoenlijk was een ieder persoonlijk te bedanken, dank ik langs deze weg, mede namens mijn vrouw, directie, chefs, bazen en collega's van Den Haag Maanweg en Utrecht hartelijk voor de prachtige cadeaus en felicitaties, welke ik bij mijn jubileum en afscheid mocht ontvangen.

J. Vonk,
Lak- en Chem. magazijn.

OP REIS VOOR VAN DER HEEM

Het eerste traject leidt naar Aden, de vrijhaven aan de ingang van de Rode Zee. In Caïro moet ik van vliegtuig veranderen; tot Caïro reisde ik met de KLM, maar er gebeurde niets bijzonders om u te vertellen. Van Caïro tot Aden reisde ik met de Ethiopian Airlines, een dochtermaatschappij van de Amerikaanse maatschappij T.W.A.

De kist, die mij verder zou vliegen, kwam van Athene en zou om 3.50 uur in de ochtend van Caïro vertrekken. Toen ik in Caïro instapte, was de kist zo goed als vol, precies nog vier plaatsen waren voor de Caïro-passagiers vrij. Een dronken Amerikaan weigerde naast een zwarte Ethiopier te gaan zitten en zo kwam het Amerikaanse negerprobleem overgewaaid in onze kist. Om verdere deining en daardoor vertraging te voorkomen, heb ik met hem van plaats gewisseld. Verder zat het vliegtuig vol met Amerikaanse onderofficieren met vrouwen en kleine kinderen. Zij waren op weg naar Asmara, een Ethiopische (lees liever een Amerikaanse) basis.

Dat de Amerikaanse soldaat een goede vechtlas is, weten wij nog van de laatste wereldoorlog, maar in dit vliegtuig heb ik andere capaciteiten van hen bewonderd. Zij verzorgden de kinderen alsof het een militair dienstvoerschrift was. Deze stoere kerels gaven schone luiers, schone broekjes, flesjes melk, borden pap, etc. en hun vrouwen voerden praktisch geen klap uit en deden maar of zij luchtziek waren. Het leek wel of de kinderverzorging een plicht was in militaire dienst. Zij waren geheel en al voor hun taak geschikt.

Het was voor de meeste passagiers geen prettige reis, luchtzieke vrouwen en kinderen maakten dat er een onaangename lucht in de machine hing. Ik was blij, dat ik in Asmara van machine moest veranderen.

Dit optreden van de Amerikaanse militairen op het gebied van de zuigelingen en kinderverzorging deed mij denken aan de volgende anekdote. Een moeder gaat in de Verenigde Staten van Amerika haar kinderen bezoeken. Haar dochter, die in Chicago woont, is met een Amerikaan getrouwd. Haar zoon woont in New-York en is met een Amerikaanse getrouwd. Deze moeder komt terug naar Nederland en vertelt natuurlijk in haar kamissering uitgebreid over Amerika. Zij zegt: „Mijn dochter in Chicago heeft het reuze getroffen. Zij heeft een prachtmann, hij doet alles in het huishouden, tot de kinderen verzorgen toe. Maar mijn zoon in New-York heeft het zo slecht! Zijn vrouw steekt de handen niet uit de mouwen, maar laat mijn zoon alles doen, zodat hij geen tijd voor zich zelf heeft".

Dus mannen van VDH, een goede raad: trouw nooit een Amerikaanse, want u bent de sigaar.

B. van Zuiden.

De heer A. SMIT benoemd tot onderdirecteur

Vrijdag 23 mei 1958 werd, zoals wij in een kort bericht in ons vorige VDH-tje reeds mededeelden, de heer A. Smit door directie en commissarissen benoemd tot bijzonder procureur-hoofder voor inkoopzaken met de titel van onderdirecteur.

De functie van de heer Smit, chef afdeling Inkoop, als ook zijn diensttijd maken dat bijna iedere VDH-er hem kent. Als de heer Smit de volgende maand zijn 25-jarig jubileum bij ons bedrijf viert is hij al die jaren een zelfde afdeling trouw gebleven, namelijk de afdeling Inkoop.

Met hem zullen veel van zijn relaties de benoeming tot onderdirecteur na deze bijna 25-jarige loopbaan een fraaie bekrouting vinden.

Wij menen met deze korte beschrijving te mogen volstaan, in verband met het op handen zijnde jubileum van de heer Smit, bij welke gelegenheid ongetwijfeld uitgebreid gepubliceerd zal worden.

BEDRIJFSVOETBAL TOERNOOI

Maandagavond 2 juni a.s. zal met de jaarlijkse bedrijfscompetitie worden gestart.

Het programma voor die avond omvat de volgende wedstrijden:

7 uur, veld A: Enaf-Slotrigrarfd.
7 uur, veld B: Draterij-Kanton.
8 uur, veld A: Tele-Stamparij.
8 uur, veld B: Monlag-Genmakrij.
Volledigheidshalve vermelden wij nog,

dat de wedstrijden worden gespeeld op de terreinen van de voetbalverenigingen „Tonegido" en „Wilhelmus", beiden gelegen in Voorburg, achter het veld Voortburg-Leidschendam.

Mede namens mijn echtgenote dank ik via deze weg het comité Ziekentrost voor de vele bijlagen van belangstelling en attenties, die ik tijdens mijn ziekte mocht ondervinden.

P. J. de Raad,
Meubelmakerij.